בסוד שיח

שאול שיף

פיין מרחם אמו

פרדים היום ולא נעסוק בפוליטיקה ולא בסמל הלים בסופרים אלא בסופרים קלילים, סיפורים אסוקלים, בשלוה מנות מוכרים. הראשון שכתם עוסק בתת־אלוף (מיל.) אפי פייראוים, שוולך ונדוף תומכים הפיזה בכל סיפם שבו הוא מספר, ומצדיע את משבתו היהודית והביטחונית, גם אם לא מסכימים עמו בכל.

אביו של אייזק, גרשון, היה מחבני קיבוץ עין גב. בממגרת עבודתו במשק נסע למבריה לשידוך קניות עבור הקיבוץ. לאחד שסיים ללאבוע יצא לכיוון האשטבוט שאמור היה להחזירו לקיבוץ. בהגיעו לתחנה נתבדר לו כי אחד האשטבוט כבר אסף את הנוסעים ונסע לדרכו. ובאותם ימים, שנות החמישים הראשונות, האשטבוסים לא היו זמינים, ובין אשטבוס אחד למשנהו היו ממתינים כמה שעות סובות. ובעוד ר' גרשון מתלבט מה יעשה בינתיים, ובידיו גם שלי הקניות, נעצרה לידו מכונית קטנה ובה יהודי מבוגר, עסות זקן, בלבוש חרדי, שישב ליד הנהג. האיש פנה אל ר' גרשון ושאל אותה לאן אתה צריך. ר' גרשון לא ראה כל סיבני שהישרעה תבוא מהזקן הזה, אולם, מכיוון שנשאל השיב בצד השני של הכבוש, לעיקרנב. הזמין אותו הזקן להיכנס למכונית הד' ציע את שרותו הסוב להביאו עד לקיבוץ.

בדרך התפתחה שיחה בין השניים והזקן גילה עניין רב בנעשה בקיבוץ ואחרותיו, ובין היתר שאל אם יש שם בית־כנסת. השיב לו ר' גרשון כי אין בעלנב בית־כנסת, והזקן התפלא הכיצד, האם מישהו רוצה להתפלל – שאל. הסביר הקר־ בוצניק כי אין בעייה כזאת אין חשש כזה, שכן, שום חבר קיבוץ אינו מעניין להתפלל.

בהגיעם לקיבוץ שאל הזקן את ר' גרשון אם יסכים להראות לו את הקיבוץ ואת עניני המשק השונים. ר' גרשון אסר־תודה, שמח להציג בפני מארחו במכונית את כל מה שהיה בעיד־נב באר תם ימים.

ר' גרשון שהסיק משיחתו עם הזקן תוך כדי נסיעתם במכונית שאין מדובר ביהודי פשוט אלא באיש מגולה, ביקש מהזקן סרם שנפרדו שיבחך אותו. תמה הזקן: שאני אבחך אותך – בדך אתה אותי, שהדי איש חסר אתה. הנה עכ־ שיו נהגת בי מנהג הכנסת־אורחים והראת לי את הקיבוץ. היכוח קצר ולאחריו קשל הזקן את ר' גר־ שון ילדים יש לך. ענה ר' גרשון: אשתי עכשיו בהריון. בירך אותו הזקן שיהולד לו יהיה נאון בישראל.

חזר הזקן למכונית הנהג ניגש לר' גרשון וגי־ לה את אחנה יודע אתה סמי זכית לברכה יפה לברכה מזאת האיש הזה הוא הרב קרליץ, ה"ה וזרא"ש.

תלגי האשה בן וייקרא שמו בישראל אפרים, הלא הוא נאון בבארישראל, אפי פייראתם, ועפד כולם יכירו ויידעו בע"ה כי הוא גם נאון־ישראל ורוח ה' מפעמת בו.

וישנה נידמה אחרת האומרת שה"חוזק־אש" הבטיח לו אלבעה בנים וכי הבכור יהיה גדול בי שראל. למישב יידיעתי הגידמה הראשונה קרובה יותר לעובדות.

התאון מסבירת התחיבות

על הכפייתיות שאחזה במשה ריין בכל הקשור לשתיקות, כבר נכתב בכל הביוגרפיות עליו, והיא גם כמעט גרמה לפתוי. גם כרמסכ"ל ונכשביר כי סתון היה מבגל כל מידע ישיר או עקיף על סרים העומד למכירה, הבאשר הסביבה שיעמעה אתו, היה עבר באוסף סתרים אולי יפצא משהו לטעך סו. וכך הביע לשלך הפישפשים ביפ והתסוך בהיצע של אחד מסתרי הטרוקות מהתיקי השלך. המחד שהיה את שר הביטחון הטרגם מאד מנר מחתו בדלת אמתי ינתן לו שתיקנת למזכיר. וילא ריין כי הראש סוב ומחורתו משובחת - ויכן את עצמו שוב ושוב למרכולתו של אחד סחד, ויבא תמיד עם מתנה ולא תמיד ולה. ידוי היום ויישאל המחד את עצמה: הכל סוב ויפה אבל מה יהיה על המרכנת. חשב וחשב ומצא פתרון. כאשר הגיע ריין שוב לביתר, לבדוק, מה חדש, אמר לו המחד: אני מאד מכבד אותך ואנו גם מבין שיש לך בעיות כלכליות, אז יש לי הצעה בשבילך: המ־ ריץ שאתה מחזיק בידי שלה 50 שקלים, אני אב־ סד לך אותו בתשלומים, תשרתם אותם ל־10 צ'קים, שמח ריין על ההצעה וכן עשה. משמנה ריין לחדש שאל המחד את עצמו כמעמה: כלום זו פרנסה, 50 שקלים בעשרה־תשלומים ולא ידע כמעד לנמנ באישות המכונית, עד שקפל במחד רצון חדש. חדי מרחב במשה ריין, נגלי ריין, שר בישתן, מחב בכל השלם, והוא הזל למכור את הצ'קים עם חתימתו של ריין לתיירים. מכאן ואילך היה ריין מאושר וגם המחד נשם לרווחה וכימו לא פחות.

ואת המיפור הנחמד הזה סיפר עימרי גמן שהוא מדריך בקורס לגישוד שבועת "נשר" ידי שלים ל־20 מתקשידיו, רובם רבנים המרבצים תורה לעתידים.

ויתנו לך "כתר מלוכה"

זה עתה יצא לאור הספר רב האיכות והב־ מות הנושא את השם "כתר מלוכה" וכל עניי־ נו ולטעלה מ־400 עמודים: גדול וחשיבות עניית אמן האמן יהא שמיה רבא. הספר שהוא אספנה של כל מה שכתוב בחומים זה, מעלים את שם מחבית גם מתוך תחלואות מחשבות המחבות ותיפים של ישיבת "פרי בירושלים.

המבאתי בין דפי הספר המפליג בשבח האמנים מסיקה של ר' משה פרינשטיין בל"ל מתי אין לעמות אמן על פרסה.

"למעמא שיש אישור לכבוד לתיאבים האמר קודשים. בשתיים הקטבנים שיש מהם ברסת המציא אף אם מברים כרין, ומשום רב רחמים לא נחשב ברסה ולא יצ'יאר. את השומר עיט. וגם אין צריכים לעמות אמן אחר פרסה".

"פרי תואר" הוא לעילוי נשמתו של ר' אב רהם יוסף שפירא זצ"ל, שעמד בראש פרשת "אמונת ישראל" בכנסת וחסר בביניה "בבל" המיוחנת.

"יהי שפיה רבא מבורך לעולם ולעולמי עול־ מיא.

בסוד שיח אדמו"רים

ודרכי התשובה

נגזפתי קשות בעקבות הדברים שפירסמתי כאן לפני שבועיים "פגימת היסוד מהיי" מענו כלפיי כי לא ייתכן לכתוב דברים קשים כאלה בלי להביא בציידם את דרכי התשובה. האמת היא שבבר הוסבר על תומרת החמאים, היה לי גם את פרקי הסורה. אלא שעומר לרשותי בסך הכל עמוד אחד (מרגני מתלונן) וקצר היה המצע מהשתרע. אני מתעלם מבך שפרים היום ומסי־ פורי הצדיקים העוסקים בימם הזה. אם בכתיבה הזאת אעשה סוב לכמה נפשות שהעניין חשוב להם ויתן להם מרפא, והיה זה שכיי. וכבר נאמר בתיקוני זוהר ומובא בספרים בפירוש קפשפות המליט "יום הכיפורים", שהוא כ־שורים, לאמור, שיום הכיפורים שוה לשורים. הביצוי שבכתה שפתח אמיתית, שמחה היוצקת משורשי התורה ומצוותיה, אפשר לזכות בספרת־עוונות כמו ביום הכיפורים. והיו שאמרו שיום הכיפורים הוא רק כ־שורים אבל לא משתווה ממש לשורים. הוזה־אומר: שמעלת שמחת־שורים עולה בסגר לזהיר היהוניות על "עבירות שבין אדם לחבירו" של יום הכיפורים ו"עבירות של יום מכפר", וני־ תן להגיע עם שמחת־שורים להיהורות מושלגת. ואחרי ההקרמה הזאת, אני מביא את המשכו של המאמר הנ"ל.

"א. והנה אחר שנתבאר באריכות בעניין איסור הוצאת זרע לבטלה, מוראני לבאר בדבר שאילת רבים, כיצד עושים תשובה על איסור זה, שפני שהדברים יודעים מהזוהר הקדוש וחד־ באו דבריו בפוסקים שקשה לעשות תשובה על דבר זה: ותחילה צריך להביא מה שכתב בספר "ראשית חכמה" שאלילה לחשוב שאי־אפשר לעשות תשובה על חטא זה, שודאי אפשר ויש. שצריך יותר תשובה לזה מכמה סיבות.

ב. והנה עיקרי התשובה יודעים בפוסקים שהם חרטה וידוי והזירות לעתיד בזה. וצריך לידע מה שכתב בספר שערי־תשובה לרבינו יר־ נה, שלכל תשובה תמצא סליחה, אלא שיש הרבה דרגות של סליחה וכפי העצמה של חת־ שובה, כך העצמה של הסליחה. והיינו, יש חרטה קטנה בבצוי קטן ויש חרטה בבצוי עצום, וכמובן שחרטה בבצוי גדול יותר מכפרת וכן יש וידוי פשוט ויש וידוי מעומק הלב וכן יש קבלה לעתיד קלושה ויש קבלה חזקה. והמיד יש סליחה אבל עדבמה הלזה בעדבמה יש.

ומפורש ברבינו נסים גאון שאפי אם אחד התעבר בה חוד ובשבל – והעילה התשובה שמה שכתב ברמב"ם עד שיעיד עליו יודע תעלומות אין כאן מקום להאריך ברבינו, אבל המסקנא מדבר־ תינו בזה הוא כדברי רבינו יונה שלכל תשובה תימצא סליחה ושיעור הסליחה הוא בעדבמת התשובה, ואפשר לישב זה עם דברי הרמב"ם הנ"ל.

ג. עוד מקובלנו מרבותינו שהתיקון הגדול לחטא זה הוא התוזקות בלימוד התורה ויש לזה הרבה ראיות. והסיבה שזה התיקון, הוא מכמה טעמים: הראשון, מפני שכנזכר לעיל מעניין התשובה הוא הזהירות לעתיד. והנה לימוד התור־ רה עזר מאד לארם להזהר בעניין זה, בין מהצד המציאותי שהוא שקוע בהתחברות לחשם, שזה מרחיק מרברים רעים, ויותר מזה מצד האו־ הרתני העצום שכא לנשמה מלימוד התורה. ומשום נוסף שלימוד התורה מתקן הוא מפני שבין הסיבות לחומרת העוון הנ"ל הוא, שחמאי שחמר מא בזה ראשו ומחשבתו שקרצים מאד בעבירות אלו ולכן לימוד התורה שבו משקיע השכל האדם - ראשו ומחשבתו, מועיל לחמר הראש והמחשבה מהמגמים הנ"ל. ומשום נוסף מפני שאחר התשובה מועיל לבך מה. וכך הביע לשלך הפישפשים ביפ והתסוך בהיצע של אחד מסתרי הטרוקות מהתיקי השלך. המחד שהיה את שר הביטחון הטרגם מאד מנר מחתו בדלת אמתי ינתן לו שתיקנת למזכיר. וילא ריין כי הראש סוב ומחורתו משובחת - ויכן את עצמו שוב ושוב למרכולתו של אחד סחד, ויבא תמיד עם מתנה ולא תמיד ולה. ידוי היום ויישאל המחד את שר הביטחון הטרגם מאד מנר מחתו בדלת אמתי ינתן לו שתיקנת למזכיר. וילא ריין כי הראש סוב ומחורתו משובחת - ויכן את עצמו שוב ושוב למרכולתו של אחד סחד, ויבא תמיד עם מתנה ולא תמיד ולה. ידוי היום ויישאל המחד את עצמה: הכל סוב ויפה אבל מה יהיה על המרכנת. חשב וחשב ומצא פתרון. כאשר הגיע ריין שוב לביתר, לבדוק, מה חדש, אמר לו המחד: אני מאד מכבד אותך ואנו גם מבין שיש לך בעיות כלכליות, אז יש לי הצעה בשבילך: המ־ ריץ שאתה מחזיק בידי שלה 50 שקלים, אני אב־ סד לך אותו בתשלומים, תשרתם אותם ל־10 צ'קים, שמח ריין על ההצעה וכן עשה. משמנה ריין לחדש שאל המחד את עצמו כמעמה: כלום זו פרנסה, 50 שקלים בעשרה־תשלומים ולא ידע כמעד לנמנ באישות המכונית, עד שקפל במחד רצון חדש. חדי מרחב במשה ריין, נגלי ריין, שר בישתן, מחב בכל השלם, והוא הזל למכור את הצ'קים עם חתימתו של ריין לתיירים. מכאן ואילך היה ריין מאושר וגם המחד נשם לרווחה וכימו לא פחות.

ואת המיפור הנחמד הזה סיפר עימרי גמן שהוא מדריך בקורס לגישוד שבועת "נשר" ידי שלים ל־20 מתקשידיו, רובם רבנים המרבצים תורה לעתידים.

עורכת המוסף: נעמי גולן